

Неще ли дойдешъ и при мене, госпожице Пролѣтъ? — питаше той. Азъ съмъ много по-важна особа отколкото Гължовитѣ очи. Азъ вече не мога да задържамъ моитѣ пжпки, които насила искатъ да се развиятъ.

— Ще дойда, ще дойда! — отговори госпожица Пролѣтъ.

— Но ще трѣбва да почакашъ малко.

Тя продължи пжтя си прѣзъ гората. И слѣдъ всѣка нейна крачка се разцвѣтѣваха хиляди цвѣтя. Тѣ образуваха цвѣтни килими около коренитѣ на бука и навеждаха своитѣ шарени главички къмъ земята.

— Гледайте нагорѣ! — каза имъ госпожица Пролѣтъ — и се радвайте на този красивъ Божи свѣтъ. Вашиятъ животъ е кжсъ, наслаждавайте се, радвайте се, колкото можете, докато той трае!

Цвѣтята послушаха съвѣта ѝ. Тѣ си изправѣха главичитѣ, разпѣрваха си красивитѣ листа на разни страни да гълтатъ колкото могатъ повече слънчеви лжчи. Тѣ си чукаха главичитѣ, въртѣха стембълцата, смѣха се и се веселѣха, колкото можеха.

— Азъ не мога повече! — каза букътъ и пжпкитѣ му наизкачаха.

Заискачаха едно листче слѣдъ друго и бързо се развиха. Скоро цѣлата гора се покри съ единъ грамаденъ покривъ, образуванъ отъ зеленитѣ листнати корони на букитѣ.

К. Евалдъ.

